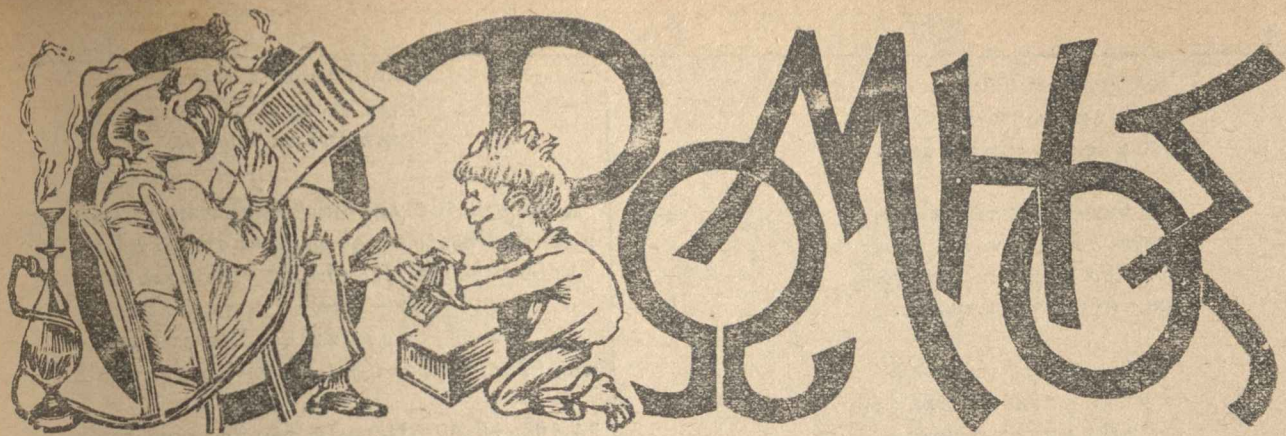

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Εἰκοσιᾶν Φεβρουαρίου
καὶ πανηγύρι Κοιμητηρίου.

Χίλια κι' ἑξήντα κι' ἑκατὸ,
κάνουν ἀσκήσεις στὸ Στρατό.

Ἀναμνήσεις τῆς μεγάλης Καρναβαλικῆς κραιπάλης.

Π.—Λοιπόν;

Φ.—Λοιπόν μᾶς ἔφυγε κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
καὶ τώρα μία σεβαστὴ
καὶ καθαρά Σχρακοστή
πραγματικῶς ὑπόσχεται πῶς γινώσι θὰ μᾶς βάλῃ.

Π.—Ἐφέτος τὸν Καρναβάλιο δὲν τὸν ἐπῆρα κάθω
κι' ἔφυγε, φίλε Φκσουλή, χωρὶς νὰ καταλάβω.

Φ.—Μὰ κι' ἂν τὸν καταλάβαινες, βρέ Περικλῆ κουτάβι,
σὲ βελκῶ πῶς τίποτα δὲν θάχγες καταλάβει.

Μᾶς ἔφυγεν ὁ ποιητὴς
τόσων κατορθωμάτων,
ὁ μοναχὸς ἀνορθωτὴς
ψυχῶν τε καὶ πνευμάτων.

Λαὸς τὸν ἐμπρογάρισε
μὲ βάρη φορτωμένος,
κι' ἐφώναζε κι' ἐγκάρισε
κάθε μασκαρεμένος.

Κλάψε τὸν τὸν Καρναβάλιο... λάσπ' ἡ δουλειὰ τοῦ φέτο,
καὶ μένε Περικλέτο.
Κακὴ τὸν βρῆκε συμφορά,
λάσπ' ἡ δουλειὰ τοῦ μασκαρεᾶ,
καὶ μιὰ τριήμερος βροχὴ
τὸν ἔλουσε τὸν δυστυχῆ.

Νῦν Καρναβάλιος ἀπέδρα,
κλάψετε, κομφετομάχοι...
καθεμιά γι' αὐτὸν ἐξέδρα,
κάθε στολισμὸς ἐβράχῃ.

Μ' ὅψιν ἔφυγε Θεοσίτου
καὶ στήν ἀνχώρησί του
δὲν ἤκούσθη κλαπαδόρα.

Πάει Βασιλῆας φαιδρός,
καὶ καθένας ἀμυδρῶς
μόλις τὸν θυμᾶται τώρα.

Καρναβάλιος μᾶς ἔφυγε καὶ τίς οὐ λυπηθήσεται;
ποιὸν θλίψις δὲν κρατεῖ;
ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας καὶ σκόνης πλῆρωθήσεται,
παντοίων κομφετί.

Ἐνθυμηθῶμεν χάριματι
καὶ μοῦτρα Περρότων,
ἐνθυμηθῶμεν ἀμάτα
ἀνοίξωμεν κι' ἐρώτων.

Ἐνθυμηθῶμεν εὐμειδεῖς
καὶ φιλογεροὺς ἐρωτιδεῖς
μὲ τῶζα καὶ μὲ βέλῃ.

Ἐνθυμηθῶμεν καὶ τρελλούς,
ἀλλὰ καὶ σώφρονες πολλούς,
ποῦ χάσκουν γὰρ καρβέλι.

Ἄς θυμηθῶμε τὰ καὶ τὰ,
ἐκεῖνα τὰ ξεφωνητά,
τὰ τόσα μπρογκαρίσματα
καὶ τῆγρια γκαρίσματα.

Ἄς θυμηθῶμε τὸ κακὸ,
τὰ μπάλ μασκέ, τὰ καλὸ,
καὶ κάθε μπάλο πλούσιο.

Ἄς θυμηθῶμε, μασκαρά,
κι' ὅσους βαρύνει ταμπουρά
γι' αὐτὸν τὸν ἐπιούσιο.

Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ,
τὸν ἕνα κι' ἄλλον μερακλή,
ὅπου τῆς Ἀνορθώσεως τὸν τρώει τὸ μεράκι
κι' ὅλο σαρόνει τὰ παλὰ καὶ τὰ πετὰ σὰν ράκη.

Μὴν ξεχνῶμε μὲς' στοὺς ἄλλους
καὶ καμπόσους Κερναθάλους,
Περικλῆ το μὲν χαζέ,
ὅπου ρίχνουν κομφοῖτι
σὲ καθέν' Ἀνορθωτή,
καὶ τὸν πέρνουν σὲ μεζέ.

Μὴν ξεχνῶς τὸ πατιρντί
καὶ τὰ τόσ' ἀπὲρ μιντί,
καὶ τῆς τόσαις ἀναγούλαις.

Μὴν ξεχᾶνς φιφτυτοῦ
καὶ Ταμείων τοῦ Στρατοῦ
ἀλησμόνηταις ρεμούλαις.

Ἐνθυμηθῶμεν ἄσματα, βρε Περικλῆ, παρόνια,
καὶ μασκαράδες μερικούς,
ποῦ φεραν νέους πανικούς
μέσα' στὰ Πανελλήνια.

Ἐνθυμηθῶμεν σκώμματα
καὶ μασκαροκαμώματα
τοσούτων παραφύρων,
ἐξάψεις Κερναθαλικῆς,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συμπλοκῆς
προσφάτους τῶν Συνόρων.

Μὴν ξεχᾶνς τὴν κραπαίλη,
μήτε Τούρκους ἀναγώγους
δίχως δόσιν ἐντροπῆς.

Μὴν ξεχᾶνς τώρα πάλι
νέας στάσεις μας ἀψόγους
λίαν ἀξιοπεριπέτες.

Ἄς θυμηθῶμε τὰ κανκὰν τῆς μάννας τῆς μαριόλας,
ὅπου χορεύει κι' εὐθυμεῖ
καὶ μόνο μὲ ξερό ψωμί,
καὶ γράφει στὴν πατοῦνα τῆς τᾶς Ἀνορθώσεως ὅλας.

Ἄς θυμηθῶμε τ' Ἀττικὰ
τάλαττα, τὰ πιπερία,

τὰ δέσποτα τὰ θηλυκά,
ὅπου στραγγίζουν φτωχικά
καὶ πλούσια κεμέρια.

Ἄς θυμηθῶμε μαλλιαρῶν καὶ κουρεμμένων κώμους
καὶ τόσο πνεῦμα, ποῦ τρεχε σὲ σπήτια καὶ σὲ δρόμους,
Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ, τὰ γέλια μας ἐκεῖνα,
τὰ γλέντια μας τὰ περισσά,
οὐ μὴν καὶ τὸν Σεφικὲτ Πασσά,
ποῦ θέλει τὸ Σαντζάκ Σερίφ νὰ στήσῃ στὴν Ἀθήνα.

Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ, πῶς ἂν καμμιὰ φορὰ
κι' αὐτὸς καλῶς ὀρίσῃ
ἐδῶ νὰ μᾶς γνωρίσῃ,
ἐμεῖς θὰ τὸν μπρογκάρωμε κι' αὐτὸν σὰν μασκαρά.

Γὰ τὸν Βενιζέλο κρίσεις, ποῦ σὲ κάνουν ν' ἀπορήσῃς.

Π.— Μὴν ξεχνῶς καὶ σοβαροῦς,
ὅπου λένε, συμπολίτη,
γὰ τὸν νέο Κυβερνήτη
πῶς πηγαίνει σὲ χοροῦς.

Καὶ τοῦ λένε καὶ τοῦ λένε,
Φασουλῆ μπουμπουνισμένε,
πατριῶται σοβαροὶ
ποῦ δὲν κάνουν τὸν βαρύ.

Καὶ τοῦ λένε σοβαρὰ
πῶς γὰρ γλέντια λαχταρᾷ,
πῶς δὲν τοῦ ξεφεύγει μπάλος
ἢ μικρὸς ἢ καὶ μεγάλος.

Μὲς' στὸν κρίσιμο καιρὸ
δὲν ἀφίνει τὸν χορὸ,
κι' ἀνορθώσεις παραιτεῖ
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

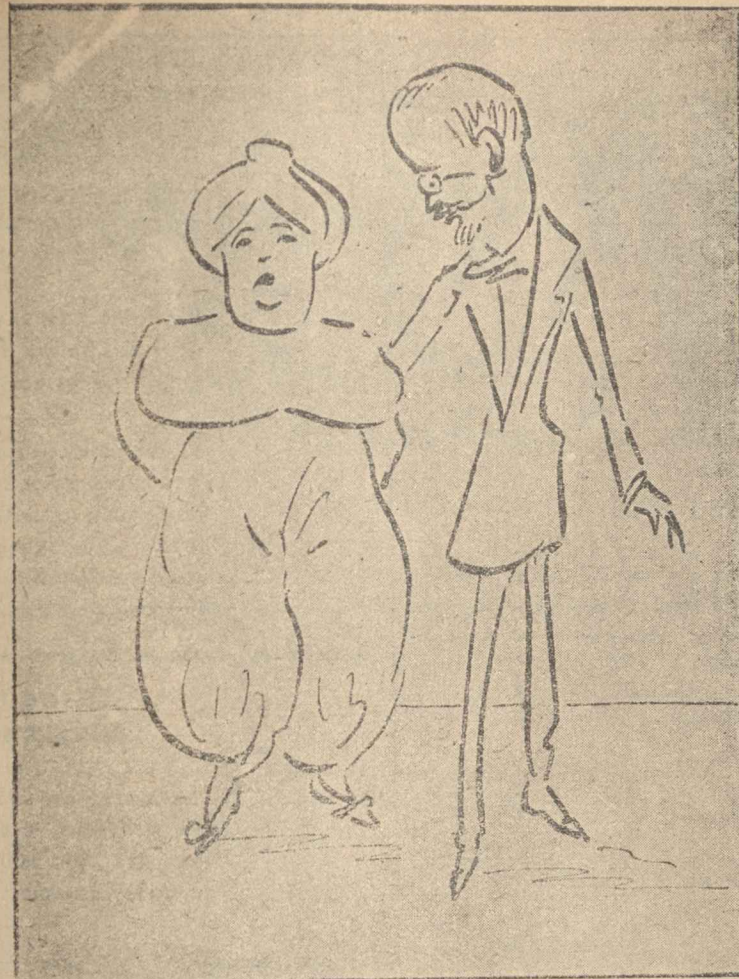
Πότε' στοὺς χοροῦς τοῦ Σλήμαν καὶ τοῦ Μάτσα τοῦ Νικητοῦ
ποῦ σ' ἄλλο πανηγύρι,
μοναχό του τὸν ἀφίνει τὸν Κορμηλῆ τὸν πάνυ
ἱσοζύγια νὰ κάνουν.

Λὲν πῶς εἶναι χορευτῆς
καὶ γλεντζῆς ἀνορθωτῆς.
Λὲν πῶς χάνεται καιρὸς
καὶ μ' αὐτὸν τὸν χασομέρη,
κι' ὅπου γλέντια καὶ χορὸς
δέξου καὶ τὸν κύρ Λευτέρη.

Ὅπου δὴ κι' ἐκεῖνος τρεῖς,
καὶ τὸν βλέπει κι' ἡ Πατρίς
ἀπὸ μπάλο νὰ μὴ λείπῃ,
καὶ τὴν πιάνει τέτοια λύπη,
ὅπου λὲν πῶς τὰ μαλλιά της τρίχα τρίχα τὰ μαδᾷ
κι' Ἀνορθώσεως χαμένους μοιρολόγια τραγουδᾷ.

Φ.— Βαστώντας τὸν Λαὸ καὶ τὴν Κορὼνα
ἐβγήκε κι' ὁ Λευτέρης στὸν ἀγῶνα
ἀνόρθωσι κι' αὐτὸς νὰ μᾶς σκαρώσῃ
κι' ὅλα μας τὰ παλὰ νὰ τὰ σκαρώσῃ.

Ἀφίνει τὴν παλὰ πολιτικὴ
γὰ νὰ χαράξῃ δρόμον ἀσυνήθη.

κι' ἀμέσως βάζει φόρο' στὸ κουκί,
κι' ἀμέσως βάζει φόρο' στὴ φακῆ,
'στὸ δόλιο τὸ φασούλι, 'στὸ ρεβίθι.

Κι' ἰδοὺ κατὰ τῶν φόρων τῶν ἀγρίων
γίνεται διαδήλωσης ὀσπρίων,
ἀλλ' ὅμως ἐξεγείρονται μ' ἐκεῖνα
τὸ μῆδι κι' ἡ καλὴ γνώμη κι' ἡ πίστις,
καὶ λόγο φοβερό τοὺς βγάζ' ἡ πετῖνα.

Καὶ τραγουδοῦν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
ἀντί' στὴ φακῆ καὶ 'στὸ φασούλι,
καὶ σκούζουν' στὸν ὀσπρίων τὴν Ἑλλάδα
πῶς πάει τώρα πιά κι' ἡ φασουλάδα.

Ἀντί' φασουλάκι μου λευκὸ,
χαῖρε καὶ σὺ ρεβίθι θεοπτικὸ.
Κανεῖς ὀσπριοφάγος δὲν θὰ ψάλλῃ
τοὺς κοχλασμοὺς ὀσπρίων' στὸ τσουκάλι.

Ἀντί' φασουλόριζο καὶ σὺ,
πολυκαπημένε φαγητό,
ποῦ μ' ὄρεξι σὲ τρώμε περισσή,
καὶ ρέψιμο μᾶς φέρνεις δυνατό.

Χαῖρε, προσφιλες κουκί μου, ποῦ παντοῦ λατρεύεσαι,
καὶ μὲ ρήγανη πρὸ πάντων ὅταν μαγειρεῖσαι.
Ποσυχία σου! μὲ τᾶλλα φόρο πέπωται νὰ δώσῃς...
καὶ τὸσοι κουκοφάγοι τὴν τροφή των τὴν γλυκεῖα,
καὶ καμπόσοι τώρα λένε καὶ τὰς νέας ἀνορθώσεις
ἀπὸ μαρούλια μὲ τὸ ξύδι, καὶ μὲ ρήγανη κουκιά.

Πολυπόθητο κουκί,
βάλσαμο κουκίλας γλυκῆς,
μὲ τὸν φόρο τὸν κινιούρι, ποῦ σοῦ βάζει τὸ Κουβέρνο,
σὲν θ' ἀκούῃς ὅπως πρῶτα: γιὰ σὺ, Γιάννη, κουκίκα σπέρνω.

Καὶ σὺ, φακῆ, μὲ τᾶλλα μας τὰ φορολογημένα
ἐλαφρὴς μαύρης συμφορῆς καὶ φόρου βαρυτάτου,
ὅπου κι' ὁ τῆς Γραφῆς Ἡσαῦ μᾶς λένε πῶς γὰρ σένα
ἐπὶ τῆς στήνης τῆς πρῶτης τοῦ.

Μὲ σὲ τροφοδοτεῖται κι' ὁ τῆς Ἑλλάδος τόπος,
μ' αὐτὸν τὸν φόρο χάνει καθέννας τὸ μισθό του,
καὶ γίνεται γὰρ σένα βαθὺς ὀμφαλοσκῆπος
καὶ μ' ἐκστασιν Φακίρη κυττᾷ τὸν ἀρχλό του.

Φόρος καὶ στὴν ἀγαμέα, ποῦναι μὰ παρὰ νομεία.

Π.— Βαστώντας τὸν Λαὸ καὶ τὴν Κορὼνα
ἐβγήκε κι' ὁ Λευτέρης στὸν ἀγῶνα.
Γυρίζει στῆς Ἀρχῆς τοὺς λαβυρίνθους,
φορολογεῖ φακῆς τε κι' ἐρεβίνθους,
ἀλλὰ καὶ φασούλους καὶ κυάμους,
οὐ μὴν φορολογεῖ καὶ τοὺς ἀγάμους.

Κυττάζει καὶ ψήκα καὶ χαμηλά,
καὶ γερνᾷ τὸ πάλαι ποτὶς ποτὶς
ζητεῖ μὲ τὸ σταγιδὸν νὰ τὰ παντρέψῃ,
ἀλλὰ μὲ τὸν φόρο θὰ τὰ ρεψῇ.

Κι' ἐκεῖνα τὰ κακούρια σηκώνονται
γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν φόρο χαντακίζονται.
Βλέπουν νὰ τοὺς χαλῶν τὰ καθεστῶτα,
ποῦ ἔσαν μοναχὰ τῶν δίχως ἐννοια,
καὶ τᾶς τῶν ρουστάκια καὶ τὰ γένεια
δὲν βάζονται καταμαρὰ σὰν πρῶτα.

Καὶ νόμοι μερικὲς ἀδικημέναις
ἐχάρηκαν γὰρ τοῦτο τὸ μαντάτο.
Κι' ἀπὸ τὸ φόρο πούσαν καλὸς μεναις,
ἀμέσως κατεβήκαν ὅλας κάτω.
Ἐβόσσαν καὶ νόμοις ἐξητάταις
καὶ γὰρ γαμπρὸς νοιώσανε λαχτάραις.

Ἐλα, κύρ Μαγώλακη, νὰ σὲ παντρέψωμε,
νὰ φῶμε καὶ νὰ πρῶμε καὶ νὰ χορεύωμε.
Θὰ τὴν πάρῃς, δὲν τὴν πέρνω κι' ἄλλα λόγια, βρε παιδί μου...
τότε πλήρωσε τὸν φόρο καὶ μὴ βγάλλῃς σπινθηρί.

Χαρήτε, παντρεμένοι...
βραβεύο σᾶς προσμένει,
φόρος γὰρ σᾶς κανεῖς.

Γκαρσύνια παντρευθῆτε
προτοῦ χαντακωθῆτε
μέ φόρους ἀπηγεῖς.

Φωνάζατε παπάδες
κι' ἀνάψετε λαμπάδες
μεγάλων ὑμενίων.

Κι' ἄς δώμε τὴν Ἑλλάδα
μὴ νυμφικὴ παστάδα
πολλῶν γεροντονέων.

Γενῆτε πὰ πατέρες,
κι' ἀφῆστε γκαρσονιέραις,
παράνομας τρυφᾶς,
κι' ἀδελκοποιὰς βραχῆς.

Πρὸς αὐξήσιν τοῦ γένους
κανεῖς μὴ μείνῃ μόνος
ἀπέξω τοῦ νυμφῶνος
σὺν τὰς μωρὰς παρθένους.

Γι' ἀνύμφους πατριώτας
τὸν σθέρκο μου θὰ βγάλω...
δώσετε στρατιώτας
ἐστὸν Ἐὐντοῦ τὸν Γάλλο.

Παντρέψετε με τὸ σταγὶὸ κάθε μας ἀγγελουδι,
ποῦ γάμος δὲν ἐχάλασε ποτὲ τὴν ζαχαρένια του,
παντρέψετε με τὸ σταγὶὸ κι' ἐκεῖνον τὸν Σκουλούδη,
κι' ἂν δὲν θελήσῃ πιάστε τον κι' κόψετε τὰ γένεια του.
Εἰς τὸν ζυγὸ κι' ὁ Μαυρουδῆς κι' ἄς κἀνὴ πῶς δὲν θέλει,
παντρέψετε με τὸ σταγὶὸ καὶ κάθε Παγανέλη.

Φ.— Ὅστιν μέλλουσιν ἀνόρθωσιν θαρρεῖτε,
ἀνάγκη, Ρωμηοσύνη, νὰ χαρῆς,
κι' ἀπὸ τοὺς νέους φόρους τοὺς βαρεῖς
ἢ τάξις τῶν ὀσπρίων ἐξαίρεται.

Τοιαῦτα χαρμωσύνως ἀνγγέλλει
κathένas σεβαστὸς ἐκ τῶν ἐν τέλει.
Φορολογεῖται μόνον τὸ σιτάρι
κι' ἡ τάξις τῶν ὀσπρίων πέρνει χάρι.

Κι' ἂν ἔπρεπε νὰ βάλουν φόρο στ' ἄλλα,
μὰ στὸ κουκί δὲν ἔπρεπε, κεφάλι,
γιατὶ με τὰ κουκιά μας ὅπως ξέρεις
ἐγίνε κυβερνήτης ὁ Λευτέρης.

Ἵμνηθῆτ' ὁ Βενιζέλος!..
τί χαρὰ γὰρ τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ θὰ τρώῃ φασουλᾶδα
δίχως φόρο, δίχως τέλος.

Ψάλλε κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὴν ἀσύδοτη φακῆ.
τὸ κυρίρχο κουκί.

Ἔρρει, Περικλῆ, τὰ καλά
κι' ἀπεσοῦα κάθε μῆνις
τῆς λαϊμάργου Ρωμηοσύνης.

Ἐκναβράζει στὴν τσουκάλα
τὸ φασουλι, τὸ ρεβίθι,
ποῦ λαοὺ χορταίνουν πλήθη.

Π.— Εὐαγγέλια χαρᾶς...
πικίζει κάθε φουκρῶς
τὴν κοιλιὰ του γὰρ νταούλι.

Γεῖζ σου, φασουλοφυλή,
γεῖζ σου, βλάμη Φασουλή,
ποῦ σ' ἀρέσει τὸ φασουλι.

Τοῦτ' ἡ φασουλοφρχία
ἐστὸς Ρωμηοὺς θὰ δώσ' ὕγεια,
θὰ βρύνῃ με φίλᾳ
τσέπη κάθε φασουλᾶ,
κι' φασουλι τὸ φασουλι
θὰ γεμίζει τὸ σκακουλι.

Ἡ σεβαστὴ Σαρακοστή.

Φ.— Σαρακοστὴ μεγάλη,
καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
καὶ βάλ' ἕλ' ἴγο νοῦ
σὲ καθενὸς κεφάλι.

Μάζεψε τὰ μισὰ λά μας,
κι' ἡ πατριδολατρεία
τὰ πέντε δακτύλά μας
νὰ μᾶς τὰ κἀνὴ τρία.

Κι' ἂν κι' αὐτὰ πολλὰ μας εἶναι, τότε, σὲ παρακαλῶ,
καὶ τὰ τρία μας νὰ γίνουν ἓνα μόνον καὶ καλὸ.

Κάνε τῆς φυλῆς μας φίλους
τοὺς ἐχθροὺς τοὺς ἀπηγεῖς...
σῶζε μας ἀπὸ δακτύλους
πρὸ παντὸς ἰθαγενεῖς.

Ἄς φρονιμέψουν κι' οἱ τρελλοὶ
προτοῦ με τούτῃ τῇ Βουλῇ
νὰ βγάλ' ἡ γλῶσσα μας μαλλί.

Σὺ λύσε τὰ προβλήματα τοῦ κράτους τὰ μεγάλα,
καὶ πρὸ παντὸς τὸ γλωσσικὸ
τὸ πρῶτο κι' Ἀνατολικό,
κι' ἄς ὑπογράψῃ τώρα πᾶς κι' ὁ Βασιλεὺς με τᾶλλα
κι' ἐκεῖνο τὸ Διάταγμα τῶν νέων παρασῆμων
πρὸς οὐρανὸν τῶν ἵπποτων τῆς Μάλτας μεγαθύμων.

Π.— Σήμερον ψυχασάββατο, καὶ μες ἐστὶ κοιμητῆρι
μεγάλῳ πανηγυρί.
Τοὺς μακαρίζω τοὺς νεκροὺς, δὲν εἶναι φηφαρόνοι,
δὲν ἔχουν σκέψιν τὸ φαγεῖν,
δὲν ἔχουν σπειρομένη γῆν,
μὰ μόνον γαῖαν ἐλαφράν, ποῦ φόρο δὲν πληρώνει.

Τὴν ὀρφανὴν τὴν σπύλην τοῦ Σώλου τοῦ τεχνίτου
κλῆει τῆς τέχνης Μοῦσα με μὴ θλιμμένη ρίμα,
καὶ λαξευτὴ μᾶς δείχνει τὴν εἰστέτην ψυχὴν τοῦ
μεσ' ἐπὶ Κολοκοτρώνη καὶ στοῦ Μελά τὸ μνημα.